

Bruksela, 16 listopada 2023 r.
(OR. en)

15223/23

COH 80
ECOFIN 1153
UEM 350
SOC 750
EMPL 535
COMPET 1087
ENV 1269
EDUC 426
RECH 492
ENER 608
JAI 1449
GENDER 199
ANTIDISCRIM 182
JEUN 256
SAN 646

NOTA DO PUNKTU I/A

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli (część II)/Rada
Nr poprz. dok.:	ST 10193/23
Dotyczy:	Projekt konkluzji Rady w sprawie dokumentu roboczego służb Komisji pt. „Regionalne tendencje w zakresie wzrostu i konwergencji w Unii Europejskiej” – Zatwierdzenie

1. 2 czerwca 2023 r. Komisja opublikowała dokument roboczy służb Komisji pt. „Regionalne tendencje w zakresie wzrostu i konwergencji w Unii Europejskiej”.
2. Komisja przedstawiła ten dokument na posiedzeniu Grupy Roboczej ds. Działań Strukturalnych i Regionów Najbardziej Oddalonych 13 czerwca 2023 r.

3. Przygotowany przez prezydencję projekt konkluzji został przeanalizowany na posiedzeniach tej grupy 21 września¹, 12 października², 23 października³ i 8 listopada⁴. Delegacje wyraziły zgodę na brzmienie projektu konkluzji Rady w wersji zamieszczonej w załączniku do niniejszej noty.
 4. Komitet Stałych Przedstawicieli proszony jest zatem o zalecenie Radzie, by na jednym z najbliższych posiedzeń zatwierdziła jako jeden z punktów A przedmiotowe konkluzje Rady w wersji zamieszczonej w załączniku do niniejszej noty.
-

¹ Dok. WK 11665/2023 INIT.
² Dok. WK 11665/2023 REV 1.
³ Dok. WK 11665/2023 REV 2.
⁴ Dok. WK 11665/2023 REV 3.

PROJEKT KONKLUZJI RADY

w sprawie

dokumentu roboczego służb Komisji pt. „Regionalne tendencje w zakresie wzrostu i konwergencji w Unii Europejskiej”

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

1. Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Regionalne tendencje w zakresie wzrostu i konwergencji w Unii Europejskiej”, który zawiera analizę sytuacji regionów europejskich w zakresie konwergencji i wzrostu w kontekście europejskiego semestru oraz rozważania na temat roli polityki spójności w zmniejszaniu asymetrii i dysproporcji regionalnych;
2. UZNAJE, że zrównoważony rozwój wszystkich regionów i ich odporność mają kluczowe znaczenie dla dobrobytu gospodarczego, dobrobytu społecznego, rozwoju kapitału ludzkiego oraz poprawy konkurencyjności UE jako całości;
3. ZGADZA SIĘ, że polityka spójności znacznie przyczyniła się do zmniejszenia dysproporcji i wzmocnienia spójności gospodarczej i społecznej między regionami i w ich obrębie, zgodnie z odpowiednimi wytycznymi inwestycyjnymi określonymi w ramach europejskiego semestru. Nadal występują jednak istotne asymetrie i dysproporcje pod względem PKB, stóp zatrudnienia i bezrobocia oraz pod względem konkurencyjności i wydajności, także na poziomie wewnątrzregionalnym, i należy je wziąć pod uwagę, by móc wypracować odpowiednie rozwiązania. W związku z tym polityka spójności powinna wciąż odgrywać tutaj rolę;
4. ZAUWAŻA, że coraz większa liczba regionów UE znajduje się w „pułapce rozwoju” lub jest zagrożona wpadnięciem w nią. W regionach tych odnotowuje się długie okresy powolnego lub ujemnego wzrostu gospodarczego, ze słabym wzrostem wydajności i tworzeniem niewielu miejsc pracy;
5. ZACHEĆCA Komisję do jak najlepszego wykorzystania istniejących danych, by zbadać wkład polityki spójności w konwergencję regionów i dobrobyt w całej UE w ostatnich dziesięcioleciach, oraz do dalszej analizy przyczyn różnic regionalnych i „pułapek rozwoju”, także w regionach najbardziej oddalonych;

6. UZNAJE, że regiony lepiej rozwinięte i obszary metropolitalne charakteryzują się zazwyczaj większą koncentracją kapitału ludzkiego, intensywniejszą działalnością badawczą i innowacyjną oraz wyższymi poziomami wydajności pracy i konkurencyjności;
7. PODKREŚLA, że jednocześnie poważnym, wymagającym podjęcia działań wyzwaniem w wielu regionach Europy, zwłaszcza w regionach słabiej rozwiniętych, oddalonych, najbardziej oddalonych, wyspiarskich, górskich i wiejskich, są tendencje demograficzne, a wyzwanie to mogą potęgować dodatkowe trudności w rozwijaniu, zatrzymywaniu i przyciąganiu talentów;
8. PRZYZNAJE ponadto, że niezależnie od wyników krajowych dostęp do podstawowych usług pozostaje ograniczony w wielu regionach UE, w tym w regionach słabiej rozwiniętych, najbardziej oddalonych, wyspiarskich i na obszarach górskich. W związku z tym polityka spójności powinna nadal przyczyniać się do ułatwiania dostępu do podstawowych usług publicznych, w tym zapewniać inwestycje w podstawową infrastrukturę zgodne z potrzebami regionalnymi, co jest jednym z warunków wstępnych dalszej konwergencji i wzrostu gospodarczego;
9. ZGADZA SIĘ, że cele transformacji ekologicznej i osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. stwarzają możliwości i że niezbędne są wspólne wysiłki na rzecz ich osiągnięcia. Wiąże się to jednak również z powstaniem rozbieżnych kosztów w poszczególnych regionach, co może spowodować dalsze dysproporcje i nierówności. Ponadto pogłębiający się negatywny wpływ zmiany klimatu poważnie wpływa na wzrost i rozwój wielu regionów w Europie. Polityka spójności może przyczynić się do złagodzenia tych niepożądanych skutków poprzez wsparcie sprawiedliwej transformacji;
10. Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE uznanie potrzeby zadbania o to, by odpowiednie unijne i krajowe strategie polityczne były dostosowane do lokalnych potrzeb i uwzględniały różnorodność i nierównomierne modele wzrostu w regionach europejskich, co jest jednym z kluczowych elementów dobrobytu całej UE;

11. Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE rozpoczęcie refleksji nad przyszłością polityki spójności, by zastanowić się, jak zwiększyć skuteczność tej polityki, wytyczyć w jej ramach jasne priorytety i uwzględnić wysiłki na rzecz uproszczenia, co przyczyni się do zrównoważonego i harmonijnego rozwoju Unii Europejskiej w nadchodzących latach, a także do zachowania demokratycznych i społecznych wartości UE;
12. POTWIERDZA, że polityka spójności wspiera jednolity rynek i równe warunki działania oraz je stabilizuje; jest też jednym z ważnych czynników przyczyniających się do realizacji zasad Europejskiego filaru praw socjalnych. UZNAJE, że przyczynia się ona do zrównoważenia wzrostu regionalnego i terytorialnego oraz do spójności społecznej;
13. UZNAJE, że silne synergie między różnymi instrumentami UE pozwalają osiągnąć maksymalną wartość dodaną unijnych działań, i PRZYPOMINA, że by odpowiednio określić komplementarność tych instrumentów, należy od samego początku opracowywać je we właściwy i uzasadniony sposób, co pozwoli uniknąć nakładania się ich celów i obszarów interwencji. PODKREŚLA, że polityka regionalna powinna wykorzystywać synergie między instrumentami europejskimi, krajowymi i regionalnymi.
